

תורה ומידות טובות

פרשת כי תשא | עלון מספר 220 | כניסת שבת: 17:25 (לנוהגים 40 דק' 17:05) יציאת שבת: גאונים: 18:17 ר"ת: 18:58

אורחות חיים

חובת האדם היא לעמוד תמיד תחת ביקורת

עצמית, להכיר היטב את עצמו, רצונותיו ונטיות ליבו, ולראות מאין הם נובעים. כי רק כך יוכל לשמור תמיד על גבוהו הרוחני, ולא ליפול במכמורי יצרו. כאשר עוסקים אנו בענייניו של היצר, ברצוני להוסיף כמה מילים: לפני עשרות שנים שמעתי ביטוי מופלא מהגאון הצדיק רבי ישראל אליהו ויינטרויב זצ"ל, מגדולי התורה ובעלי המחשבה בדורנו, כי שוחח פעם עם מן ה'סטייפלער' זצ"ל על ענין כלשהו, וה'סטייפלער' הגיב לו בזה הלשון: "דיצער פון די עולם הזה איז גארנישט, און די שמחה פון די עולם הזה איז גארנישט, אלץ איז תענועים ודמיונות שוא..."

היצר הרע מצליח לתעתע באדם ולהכניסו לאוירה ולמצב כזה כאילו כל מעמדו וכבודו תלוי בפרט מסויים. כך הוא מסמא את עיניו לאבד את צלילות מחשבתו ויכולת בחינתו האובייקטיבית, אם הוא אכן נוהג נכון או לא, ומבזבז את זמנו על דברים חולפים, וגורם לו להיות דוף אחר ענייני העולם. אך למעשה כל השקעה בדבר שאינו נצחי חולפת ועוברת כלא היתה.

גם השקעות שהיצר הרע עוטר אותם בצלופן זוהר ונוצץ, אינם אלא "תענועים ודמיונות שוא" - כלשון ה'סטייפלער'. כשאדם מסתכל על העולם הזה בצורה נכונה ובעיניים פקוחות, כשהוא מכיר את יעודו ותפקידו, הוא נשמר מלכתחילה לא להיגרר אחר היצר.

ברגע של גילוי לב, אמר פעם האדמו"ר ר' בעל ה'אמרי חיים' מויז'ניץ זצ"ל לחסידיו, כי שבת אחת בעת שאמר בהתלהבות דקדושה 'נשמת כל חי', בא אליה היצר הרע והתריס בו: "וכי אינך מתבייש לומר 'נשמת' בכל ה'ברען' וההשתלהבות? הרי שנינו יודעים כי נכשלת אמש בבישולן פלוני? וכיצד יש לך תעוזה לעמוד כעת לפני מלך מלכי המלכים לומר 'נשמת' כצדיק גמור?"

והמשיך ה'אמרי חיים' לתאר: "ואכן טענותיו של היצר החלו להתיישב בדעתי, כמעט ושכנעו אותי להוריד מההתלהבות הגדולה שבערה בי לומר 'נשמת'. אך לפתע אזרתי אומץ והשבתי לו בנחרצות: 'אני מוכן לשמוע כל מה שיש לך לומר, אך לא כעת! אנה הנח לי קודם לסיים נשמת, ואחר כך נשמע את כל דבריך.'"

"כמובן, הוא לא שב אלי שנית", הפטיר ה'אמרי חיים'. "היצר הרע יודע מתי לבוא ומתי לא. באמצע ההתלהבות של 'נשמת' הוא בא להזכיר לי עד כמה אני לא שווה ולא ראוי לומר 'נשמת', כדי לשבור אותי ולהעכיר את רוחי, וכך לא אעבוד את קוני כאשר עם לבבי. אולם לאחר התפילה כבר אין לו ענין להזכיר לי את עוונותי, ואדרבה משתדל להשכיח ממני את חטאי כדי שלא אעשה עליהם תשובה."

זוהי דוגמא קלה לאותם צדיקים אשר נלחמו עם יצרם בעקשנות, ובכל פעם התאמצו להבין את מניעיו בכדי להשיב לו בהתאם מנה אחת אפיים, בתקיפות ראווה. (מתוך הספד 'אלוהותם אמלא')

מענייני הפרשה

מאת הגאון הגדול אב"ד בד"צ "זרע אמת" ואב"ד "יורה דעה" מורנו הרב נסים יעקב עטייה שליט"א

כמין מטבע של אש מתחת כסא הכבוד ואמר לו, זה יתנו וכזה יתנו. וצריכים להבין מה הוא הקושי של משה רבינו, עד שהקב"ה היה צריך להראות לו כמין מטבע של אש מתחת כסא הכבוד?

אלא הסבר הדברים, דהנה הטעם שהקפידה התורה במחצית השקל שהעשיר לא ירבה והדל לא ימעט, כיון שהנתינה צריכה להיות לשמו של הקב"ה, כדי שתהיה להם כפרה, ואם לא יתנו כאחד, נמצא העשיר מתהלל ומתגאה בעושרו נגד העני ועי"ז תתערב בזה מחשבה זרה, לכן אמרה תורה "העשיר לא ירבה והדל לא ימעט ממחצית השקל לתת את תרומת ה", מפני שזה תרומת ה'.

וזה שהתקשה משה רבינו במחצית השקל, מדוע בכל שאר הדברים הכל לפי רוב המעשה, ומי שהוא טוב עין, מתברך יותר, וכאן הקפידה תורה שיתנו כולם בשוה, לכן הראה לו הקב"ה כמין מטבע של אש מתחת כסא הכבוד, לרמז לו, כיון שמחצית השקל באה לצורך התשובה, שהיא מגיעה עד כסא הכבוד, גם הנתינה צריכה להיות לשם ה', ללא שום פניה אחרת. לכן צריך שכל אחד ואחד יתן רק מחצית השקל, כדי שכולם יהיו שווים בנתינה זו.

העשיר לא ירבה ול, טו. מסבירים המפרשים בדרך מוסר השכל, דהנה אמרו חז"ל (עבודה זרה ג.) שכר מצוות אין בעוה"ז, רק מצוה אחת והיא מעשרות שעליה אמרו "עשר" בשביל שתתעשר.

אמנם באה התורה לרמז לנו, שבמלאכת המשכן ובנדבות ובשקלים שגבו, לא יהיה על זה שכר מצוה, והעשיר, לא ירבה את עושרו על ידי זה, כיון שזה בא לכפר על נפשותיכם, אבל בכל זאת גם הדל לא ימעט, כי יחשוב שיהיה לו נזק והפסד, שהרי אין לאדם הפסד בעשיית המצוות, ושומר מצוה לא ידע דבר רע.

וכמו דאיתא בהלכות צדקה (ש"ע יו"ד סי' רמז סעיף ט): לעולם אין אדם מעני מן הצדקה, ולא היזק ולא דבר רע מתגלגל על ידה, שנאמר (ישעיה לז, יז): "והיה מעשה הצדקה שלום".

שבת שלום!

כי תשא את ראש בני ישראל ול, יז. איתא במדרש תנחומא (כי תשא ז), זה שאמר הכתוב (תהלים ג, ג): "רבים אומרים לנפשי אין ישועתה לו וגו' ואתה ה' מגן בעדי כבודי ומרים ראשי", נתת לי תלוי ראש. ומשמעות המדרש טעונה ביאור, ומה רצה ללמדינו בזה?

אלא הסבירו המפרשים, דמחצית השקל בא לרמז, שצריך האדם ללחום עם היצר הבא לפתותו וליאשו, ואומר לו: שום דבר בעולם לא יעזור לך, מאחר וכבר עשית עברות חמורות, ואפילו אם תביא הרבה קרבנות, לא יועיל לך, שע"ז יגיע לידי יאוש. והנה אדם שקשה לפתותו בצורה זו, בא היצה"ר להגביה את לבו ולרוממו, ואומר לו שהגיע לדרגה גבוהה ולשלמות.

לכן, צריך האדם לדעת, שאפילו אם באמת הרבה לעשות עבירות, צריך להתחזק ולא להתייאש, כי יש תקוה. וכמו שדרשו חז"ל במדרש (שיר השירים רבה ז, ג; עירוני יט): "כפלה הרמון רקתך", אפילו ריקנין שבך מלאים מצוות כרימון. ועי"ז יזכה להתקרב להקב"ה. וכן מי שזכה להתעלות ולהגיע לשערי קדושה וחכמה, צריך לדעת שעדיין לא יצא ידי חובתו, ובכל יום ויום צריך להוסיף ולהתעלות יותר.

וזו כונת התורה, "העשיר לא ירבה", מי שעשיר בתורה, לא ירבה לא יחשוב את עצמו שהוא בדרגה גבוהה, ויאמר די, עשיתי ככל יכלתי, אלא יתעלה עוד ועוד. "והדל לא ימעט", מי שעני בתורה ובמדות לא ימעט, שלא יחשוב עצמו לכלום ויגיע לידי יאוש.

וזו כונת הכתוב, כי תשא, היינו בזמן שתוצה לרומם את עם ישראל, תתן להם את מצות מחצית השקל, לרמוז להם שהם בחצי הדרך, שעל ידי זה תמיד ירצו להתעלות. וזו כונת המדרש, "רבים אומרים לנפשי אין ישועתה לו", מכיון שהריני בדרגה פחותה, ועל זה המשיך, "ואתה ה' מגן בעדי כבודי ומרים ראשי", דעל ידי שאנו נותנים מחצית השקל, ויודעים שאנו במדינה החצויה, נתרום עוד ועוד.

והנה בענין מחצית השקל איתא בירושלמי (שקלים ז): נתקשה משה במחצית השקל, הראה לו הקב"ה

אנו מתעתדים להוציא לאור ספר שו"ת נפלא של מורנו הרב הגאון הגדול ר' יעקב נסים עטייה שליט"א

לכל המעוניין לסייע ולהקדיש להצלחה רפואה ולהבדיל לע"נ נא ליצור קשר בטלפון: 054-8416719

דעת גדולי רבותינו - חכם עדיף מנביא

כלל ישראל הוא גוף קולקטיבי, כל

חלקי היהודים המפוזרים מקצה הארץ ועד קצה הארץ הם חלקים מגוף הכלל. לכל חלקי הגוף יש נפש אחת המחיה את כולם – "התורה" היא היא נשמת האומה. כמו שמקור החיים אצל כל האדם יחיד הוא הלב, וממנו מתפשט כח החיים לכל חלקי הגוף, ואם נפסק החיבור בין איבר כל שהוא אל הלב כתוצאה משיתוק, הרי הוא אבר המדולדל שמתחיל להירקב, ואין בו שום כח חיים, הוא כאבר מת! כך הוא לגבי כלל ישראל, הלב שלו היא התורה, האברים הקשורים לתורה אלה חיים ויש להם כח הגידול, החלקים המנותקים מן התורה הם איברים מדולדלים, תהליך של ריקבון פושה בהם, עד שהם נושרים לחלוטין.

במערב אירופה היו קהילות יהודיות גדולות, שכיום לא נותר מהן אלא רק זכר לחורבן. אלמלא היהודים ממזרח אירופה שהצטרפו אליהם, לא היה נשאר מהן דבר. הסיבה לכך היא גלויה לכל, הם איבדו את התורה. מתברר כיום, כי בגרמניה יש כמה מיליון שמוצאם ממשומדים. מספר היהודים שנשארו, הוא חצי מליון, שחלק גדול מהם היו מועמדים לשמד, אלמלא משטר הרשע שקם שם.

הידיעה הזאת שללא תורה אין יהודים יכולים להתקיים, היא נחלתם של מעטים בלבד בתוכנו, אבל שונאי התורה, דוקא יודעים במה טמון סוד הקיום של האומה,

ולכן כדי שיוכלו להוביל להשגת המטרה שלהם, המטרה של "נהיה ככל הגוים", הם מאמצים את כל כוחותיהם על מנת להביא ח"ו לעקירת התורה משרשה, מבחינתם זה דבר הגיוני למדי.

כשמבקש משהו לבנות בנין חדש במקום שעליו העומד בנין ישן, מוכרח הוא קודם להרוס את הבנין הישן, ולנקות את השטח, ורק אחרי זה יכול הוא לבנות מחדש. כשהם רוצים להקים "עם חדש" – "עם ישראל ככל הגוים", מוכרחים הם להחריב את האומה העתיקה. בחלק הראשון של תכניתם להחריב את הצליחו לכאורה עוד יותר מכפי שתיארו לעצמם מלכתחילה.

במה טמון כחם?! הוא טמון בחולשתנו!!! "אם דלת היא נצור עליה לוח ארז" (ש"ס"ג ת, ט) למה כה נחלשנו?! נחלשנו מחמת שאין אצלנו מספיק דעת תורה, "אם אין דעת הבדלה מנין" (ירושלמי ברכות ה, ז) וע"כ איננו מבחינים בין אורו המן לברוך מרדכי (מגילה ז).

כל תועה ומתעה היוצא לרחוב היהודי באיזו שהיא סיסמה מצלצלת, זוכה מיד למספר תומכים גדול יותר מכפי שתיאר לעצמו. בתקופות עברו בשעה שדעת תורה היתה

מצויה במידה רבה בקרב יהודים, היו

הם "מבקרים חריפים".

השקרנים של פעם היו נאלצים לכסות את השקר בקורטוב של אמת, כי אחרת לא היו מסוגלים לצעוד אפילו את הצעד הראשון שלהם (עיינין סוטה מט). כיום איבדנו את כח הביקורת "ופתי יאמין לכל דבר" (משלי יד, טו) ההמון נוהר כבהמה בבקעה אחרי כל המתעים.

התכונה היחידה הדרושה כיום לאדם כדי להיעשות מנהיג היא – "חוצפה", וכגודל החוצפה שיש באדם, כך הוא מנהיג יותר גדול.

השקרנים של ימינו בכלל לא דואגים לכך שהשקר שלהם יתקיים, מכיון שכאשר תחלוף העונה של השקר הנוכחי, כבר יש להם מן המוכן עוד שלושים שקרים אחרים. בתקופה האחרונה בלט הענין של "להכעיס". זה היה המוצר הנפוץ ביותר שבו סחרו, וכפי שכל סוחר מיומן מקשט את מרכולתו, כך גם דאגו לשווק את ה"להכעיס" בכל ההידורים ובצורה הפגנתית לעיני כל ישראל.

עתה כפי הנראה אומר להם האינסטינקט המסחרי, כי עונת המסחר בלהכעיס מתקרבת לסיומה, וע"כ יעסקו עתה בשיווק "סובלנות" ... אין לנו כוונה לנאץ ולפגוע וכדומה... (קובץ מאמרים ולאגות – הגר"א וסרמן זצוק"ל הי"ד)

סיפור לשבת - הרב שניידר בירך והרב קנייבסקי לא רצה לקלל...

ינסה לעשוק אותי, לא חתמתי איתו על שטר לראיה שהכסף אצלו. "והנה, משהגענו ארצה, ובקשתי מאחי שייתן לי מחצית מהסכום הנ"ל, התעלם האח לגמרי מכל הענין, ואמר שמעולם לא היה אצלו כסף, בוודאי לא סכום גדול שכזה... האח לא רק התעלם ממני, אלא הלך כבר ועשה מעשה, והשקיע את כל הכסף בשיפוץ בית מלון באילת. אני רוצה שהרב יקלל את האח שלי!" סיים היהודי את דבריו.

הגר"ח השיב, שמעולם לא הוציא מפיו קללה על שום יהודי, וגם עכשיו לא יעשה זאת, "אבל אני מוכן לברך אותך שהכסף המגיע לך, יחזור אליך!"

סופו של המעשה היה, שבאחת השרפות הגדולות שהתחוללה באילת, עלה באש כל בית המלון המשופץ, ולא נותרו ממנו כי אם עיי חרבות. האח ששיפץ את המקום, לא עשה עדיין ביטוח, כך שהוא אבד בין לילה את כל הכסף שהשקיע.

הסוף הטוב של הסיפור היה שמשדד התיירות החליט להחזיר למשפך מסכום ההשקעה שלו, בסך שניים וחצי מיליון דולרים, כאות הוקרה על 'הדאגה שגילה לעיר אילת' האח, שראה בכך את יד ה', והבין שההפסד קרה בגלל עשקו את אחיו, החליט להחזיר לאחיו את הסכום שקיבל, ואף התעורר מכל העניין לתשובה שלמה. (ממוך הגדה על פסח חשוני חמד)

התלמידים. בימי החורף הקפואים של לונדון, ובימי הקיץ החמים, תמיד- תמיד ראו אותו משכים בשעה מוקדמת למלאכת הקודש הזו. יום אחד ניגש אליו ראש הישיבה וברכו ש"בזכות זה שהנך מעיר את הבחורים שלנו, תזכה להעיר ולהאיר את כל עם ישראל בתורתך!" לבחור הזה קראו משה שטרנבוך, מי שאכן צמח ברבות הימים לאחד מגדולי דורנו, ברכתיו של הגר"י שניידר התקיימו בשני התלמידים במלואן.

יהודי אחד נכנס לבית הכנסת 'לדרמן' בשיכון חזון איש בבני ברק, וביקש לברר היכן מתגורר הגר"ח קנייבסקי שליט"א. המתפללים שהבחינו שהוא בא ממרחקים ויש לו משאלה חשובה מאד, ניסו לדובב אותו כדי לשמוע מה מציק לו.

"אני רוצה לבקש מהרב קנייבסקי קללה", השיב האיש. סתם ולא פירש. כיון שעל פניו נראה היה שמדבר ביהודי טוב ושומר מצוות, הביאוהו המפללים לביתו של הגר"ח, ומשהגיע תורו, חזר שוב על המשאלה המוזרה: "באתי לבקש מהרב קללה..."

"לפני מספר חודשים" סיפר האיש, "עליתי ארצה עם אחי, הרכוש המשפחתי היה גדול מאד, והגיע לחמישה מיליון דולרים." "הכסף היה אצל אחי, וכיון שסמכתי עליו במלוא המובן, ובדימינותי השחורים ביותר לא חלמתי שהוא

בברכה שלמה בתקופת מלחמת העולם השנייה, כאשר שרר עוני גדול בכל המדינות, היו ישיבות שלא היה להם לחם לאכול, ותלמידיהן הגיעו ממש עד שררי רעב, פשוטו כמשמעו. בישיבת 'תורת אמת' בלונדון, בראשות הגר"י שניידר זצ"ל, למדו באותה תקופה תלמידים רבים, והמצב היה איום ונורא, אף מאפיייה בלונדון לא היתה מוכנה לספק לחם לישיבה. והנה, הגיעה שמועה אל ראש הישיבה, שהיה גאון וצדיק מופלא, שבקצה עיר הבירה האנגלית יש מאפיה שבעליה מוכנים לספק שקים של ככרות לחם לישיבה מדי יום ביומו, אבל יש בעיה אחת: למאפיה אין מוביל, הישיבה תצטרך לדאוג לרכב שיביא את השקים.

בחור אחד מן הישיבה התנדב לבצע את המלאכה הזו, וכיון שלא היה לו רכב, הלך מידי יום ביומו מרחק גדול מאוד עד לפאתי העיר לונדון והביא את הלחמים לכל בני הישיבה יום אחד קרא לו ראש הישיבה ואמר לו: "בזכות המצווה הגדולה הזו שהנך עושה, הנני מברך שתזכה לעושר רב, עושר שיהיה לו קיום!" שמו של הבחור היה: משה רייכמן.

היה עוד בחור בישיבת 'תורת אמת' בלונדון, שמידי בוקר בבקרו העיר את כל הבחורים לעבודת התפילה. הוא היה עובר במסירות רבה מחדר לחדר, ומעיר בנחת ובחיבה את מאות

נקודות אור | סיפורים של תיקון מיזות | אנשים שחזרו לכור נחצבתם | וחיזוק לאלו שעדיין...

משימה לא פשוטה היא למחול בשעת פגיעה, אך מי שיכול לעשות זאת, ידע כי מרוויח על ידי כך רווחים עצומים שאין לשערם! סיפר לי מלמד ירא שמים מעשה נורא, אשר רעדה תאחזנו לשמעו: אחד מילדי כיתתו היה חולה, ההורים התרוצצו עמו מרופא אחד למשנהו, אך למרבה הצער לא זכו להעלות ארוכה למחלתו.

באחד הימים נערכה בכיתה תחרות ציורים, כל ילד ניסה לצייר כפי יכולתו, היו כאלו שהדפיסו במחשב ציורים נפלאים, גם הילד החולה ניסה את כוחו, ואכן, הוא הצליח לצייר ציור נפלא מאוד. כשהגיע לכיתה עם ציורו, ניגש אלי אחד מילדי היתה הכתה, הציץ לעבר הציור וקרא: "ציור כזה שווה משהו? הרי אינו שווה מאומה!" ותוך כדי דיבור השליך את הציור לנגד עיניו של הילד החולה. הילד היקר התאפק ולא ענה מאומה!

המלמד לא ראה ולא ידע מן הסיפור כלל, והילד לא סיפר על כך אפילו להוריו. כעבור יומיים שאל האב את ילדו: "מה הגיב המחנך, כשראה את הציור היפה שציירת?" "לא הגשתי אותו" - השיב הילד - "כי לא היה כל כך יפה." האב הבין כי משהו מוזר קרה, והתקשר עם המלמד לברר מה עלה בגורלו של הציור היפה, שהילד עמל עליו כל כך.

רק אז נודע למלמד שגם לו היה ציור. הוא מיהר לקרוא לילד החולה ולחוקר מדוע לא הגיש את ציורו, אך הילד התחמק מתשובה, וכמובן שלא סיפר מאומה אודות אותו ילד רע לב. המחנך חקר וחקר, אסף פרט אל פרט, עד שהצטיירה לפניו התמונה במלואה, הוא מיהר לקרוא לילד ולשאול: "איך לא סיפרת שהילד ביזה אותך ברבים?"

ענה לו הילד בתמימות: "הלא יודע המלמד, שאני צריך רפואה שלימה. חשבת, שהרי חז"ל אמרו (יומא כג ע"א): 'הנעלבים ואינן עולבין, שומעין חרפתן ואינן משיבין...' עליהם הכתוב אומר ואוהבו כצאת

השמש בגבורתו. "אולי בזכות שתיקתי ירחם עלי, וישלח לי רפואה שלימה!". לא חלפו אלא ימים ספורים, והנה חל שנוי לטובה! מני אז הלך הילד והתרפא, ברוך ה', והיום הוא כאחד האדם, לפליאתם של הרופאים, שאינם יודעים להסביר את התופעה!

הכתוב אומר: "וזרחו לכם יראי שמי שמש צדקה ומרפא בכנפיה" (מלאכי ג, כ). בפרשת וישלח מסופר, שכאשר קיבל יעקב אבינו את המכה משרו של עשיו, הוא צלע על ירכו, ונרפא כאשר זרחה לו השמש בעברו את פנואל כך יהיה גם בעתיד לבוא - השמש תרפא את יראי ה'. אם נאמר על הנעלבים ואינם עולבים: "ואוהביו כצאת השמש בגבורתו" משמע מכאן, שמי שביישוהו ולא ענה, לא רק שהש"ת יתן לו כבוד, ולא רק שיתן לו שכר, אלא גם ירפאהו! כי כוחה של השמש הוא מרפא, כדכתיב: "שמש צדקה ומרפא בכנפיה!"

אמנם, חלילה לנו לבייש אדם הזקוק לרפואה, כדי שתהיה לו ישועה, שהרי לא בטוחים אנו שיהיה לו כוח להתאפק מלענות, כי נזקקים לכוחות נפש אדירים לשם כך. רחמי שמים היו על אותו ילד, שהצליח להתאפק ולא לענות לחברו שביישו. בנוסף היתה לו מן הסתם גם זכות אבות, וכך זכה למה שזכה!

הרה"ק רבי שלמה מראדומסק זיע"א היה צדיק וקדוש, והרבה לנסוע בימי חייו לצדיקים וקדושי עליון. בין השאר הוא זכה לחבר את הספר "תפארת שלמה" - אחד הספרים הנלמדים ביותר בקרב חסידים ואנשי מעשה המלהיטים את נשמתם בעבודת ה', כל קטע מספר זה הוא אש להבה! מנהגו של רבי שלמה היה להעניק עוגיה לכל ילד אשר בא במחיצתו. באחת השבתות הגיע יהודי מלווה בבנו הקטן, כדי לשבות עם רבי שלמה ולהסתופף בצילו.

במוצאי שבת עברה לפני רבי שלמה קבוצה גדולה של חסידים מלווים בילדיהם. כל ילד שעבר לפני הרבי זכה לקבל עוגיה, כאשר הילד האמור עבר לפני הצדיק זכה לקבל עוגיה מידי הטהורות, הוא לא המשיך בדרכו אלא עצר והתלחש עם אביו, האב שמע את דברי הילד וניסה להניאו מכוונתו בטענה: "זה לא יפה, זה לא מתאים!"

אבל הילד הוסיף לבקש ולהתחנן, בעוד האב דוחה את בקשתו. לפתע הרגיש רבי שלמה בחילופי הדברים, קרא לילד ושאל אותו ברכות: "ילד יקר, ספר לי בבקשה מה רוצו?"

"הייתי רוצה", ביקש הילד במבוכה, "שהרבי יתן לי עוד כמה עוגיות כדי שאוכל גם לקחת הביתה!"

"הרי לפניך עברו לפני עוד ילדים רבים, ואף אחד מהם לא בקש עוגיות נוספות, מדוע דווקא אתה מבקש עוד?" התעניין הצדיק.

הילד הפעוט אזר אומץ והשיב: "אחי ואחיותי נותרו בבית, אבי לא לקח אותם עימו לשבות אצל הרבי, רק אני באתי. ועכשיו כאשר אשוב לביתי, ייוודע להם, כי לא רק שהחמיצו את עצם הנסיעה עם אבי אל הרבי, אלא שגם הפסידו את העוגיה שהיו יכולים לקבל לו היו באים עם אבי לשבות במחיצת הצדיק, לכן מבקש אני מהרבי שיתן לי עוד עוגיות בשביל אחיי ואחיותיי."

רבי שלמה, הנרגש מדבריו התמימים של הילד, מילא את ידיו בעוגיות מלוא חופניים ואמר בהתפעלות: "ילד כזה, שבלבבו אין הנאה על כך שרק הוא נסע ואחיו לא, ילד כזה שמבין כי עליו לדאוג גם לאחיו ולאחיותיו - ראוי לכך שה' יתברך יברכהו בעשירות גדולה!" ואכן כאשר גדל הילד והיה לאיש, הוא נודע כעשיר גדול, אשר הרבה במעשי צדקה וחסד, ועשרו המשיך לזרוע אחריו ושם משפחתו נודע לתהילה. (מתוך 'כבודם של ילדאל')

בית דין צדק ובית הוראה "זרע אמת" צדק צדק תרחף הלך אחר בית דין פה... (מנהדד לב)

בית הדין לענייני ממונות | אישות | צואות | ירושות | הסכמי גרושין | קידושין | סיוע בעריכת חוזים | שלום בית

בנשיאות ובראשות אב בית הדין בד"צ "זרע אמת", בד"צ "יורה דעה", וראש כולל הוראה ודיינות "אורות חיים ומשה" אשדוד

אב"ד מקודש הרה"ג יעקב נסים עטייה שליט"א

ובהרכב הדיינים המצויינים: מרא דאתרא רמב"ש א' הרה"ג יצחק שרבאני שליט"א

ראש כולל הוראה ודיינות "חוקי ומשפטי ישראל" הרה"ג יצחק ביטון שליט"א

הדיין המצויין רב שכונת מקור ברוך ירושלים הרה"ג אהרון ירחי שליט"א

סניפי ביה"ד:
שפת אמת 5 ב"ש
האדמו"ר זבעלז 39
אשדוד
ימים 2, 7 14:30

לפתיחת תיקים
ושאלות בטלפון
054-8416719
טלפקס: 02-9990043

העלון יוצא לאור להצלחת הגה"צ נשיא מוסדות אורות חיים ומשה

הרה"ג דוד חנניה פינטו שליט"א

ולע"נ מרת אינו הצדקת מודלן מזל בת מוחה שמחה ז"ל ת.נ.צ.ב.ה.

ולזיווג הגון ליצחק חי בן טובה הי"ו עד פורים אמן.